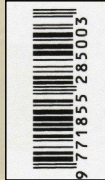

vode pocitka

letnik 30, številka 5-6/2014

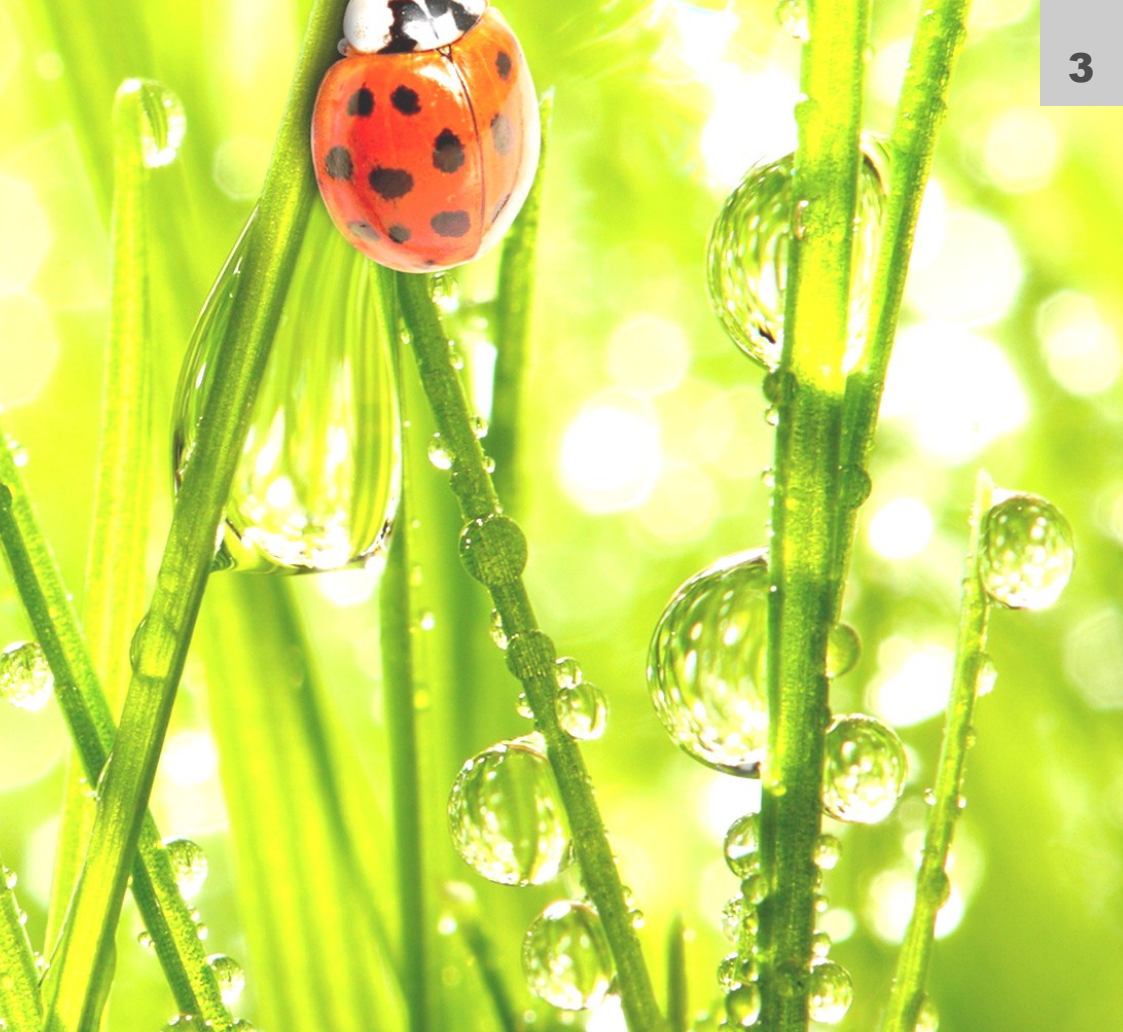
revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

- ZAUPNO** 4 Kje najti Boga?
- SMELO** 8 Ne verujem namesto njih,
ampak v imenu njih
- PREVIDNO** 12 Satanova najstarejša pridiga
- BISTVENO** 17 Pridiga iz Antiohije
- VDANO** 18 Kajti po moji volji se je to zgodilo

-
- BRIDKO 20** V Božjih očeh dragocen,
za ljudi pa ...?
- VERNO 26** Jej Sveto pismo
- VESELO 34** »Gardaland« po naše
- SOČUTNO 38** Citati, reki in pregovori

Peter
Golob,
urednik

Kje najti Boga?

Bog ni daleč od nikogar izmed nas. (Apd 17, 27) Boga ni težko najti. Ni oddaljen. Ni na nebu, da bi se morali povzpeti v nebesa, tudi ni onkraj morja, da bi se morali odpraviti na dolgo pot. Prav blizu tebe je, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da ga lahko slišiš. (prim. 5 Mz 30,11-14) Zato tudi če se res povzpnem v nebesa, je on tamkaj, in ko se znajdem v najglobljem breznu, je zraven. In če bi dvignil peruti in poletel v jutranjo zarjo in bi prebival na koncu morja, tudi tam bi me objela njegova roka in držala njegova desni-

ca. In če bi me zgrabila tema in če bi se svetloba okrog mene spremenila v najtemnejšo noč, ta ne bi bila tako temna, da bi me ne mogel najti. (prim. Ps 139,7-12) Kajti Bog je blizu tistim, ki so skrušenega srca, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje. (Ps 34,19)

Zato išči Boga, dokler se daje najti, kliči ga, dokler je blizu! (Iz 55,6) Saj te obdaja z vseh strani, zadaj in spredaj nate polaga svoje roke. (prim. Ps 139,5) On pozna tvoje srčne skrivnosti. (Ps 44,22) On je tvoj varuh in tvoja senca. (Ps 121,5) Drag si v njegovih očeh, spoštovan in ljubljen, zato se ga ne boj, on je s teboj. (prim. Iz 43,4-5) Bog pozna ritem tvojega življenja, od daleč razume tvoje misli. Opazuje te, kadar delaš in kadar počivaš, z vsemi tvojimi potmi je seznanjen. Ko besede še ni na tvojem jeziku, jo on že v celoti pozna. (prim. Ps 139, 2-4)

Zato, kam hočeš zbežati pred njegovim duhom, kam bi se rad skrnil pred njegovim obličjem? (Prim 139,7)

Kadar se zbudiš, je še vedno pri tebi.

(Ps 139,18) Kajti on, ki domuje na višavi in prebiva v svetišču, je hkrati pri človeku, ki je potr in v sebi ponižen; ker on poživlja duha ponižnim in poživlja srce potrtim (prim. Iz 57,17) Zato je potr duh daritev Bogu, saj potrtega in pobitega srca, o Bog, ne preziraš. (prim. Ps 51,19) Gledaš na tistega, ki je ponižen, ki je potr v duhu in ki osupne pred tvojo besedo. (prim. Iz 66,2) Saj ti podpiraš ponižne (prim. Ps 147,6), visoko jih vzdiguješ in žalostnim pomagaš, da pridejo do tolažbe (prim. Job 5,11). Ti zdraviš potrte v srcu in obvezuješ njihove rane (prim. Ps 147,3). Tistega, ki je pobešenih oči, rešuješ. (prim. Job 22,29) Ti, Bog, uslišuješ hrepenenje ponižnih, krepíš jim srce, pozoren si in pripravljen, da daš pravico siroti in zatiranemu (Ps 10,17-18). Tiste, ki so v sebi krotki, jih vodiš, da zmorejo živeti iskreno in pošteno, in ponižnim razlagaš in kažeš svoje poti. (prim. Ps 25,9) Skromnih se hočeš usmiliti in jih venčati kot tiste, ki so zmagali (prim. 149,4), zato iz nebes pohitiš na zemljo, ko je potrebno rešiti ubogega človeka (prim. Ps

76,10). Ker ti si Bog, ki ponižnim daje milost. (Prg 3,34)

Kateri narod ali katera Cerkev ima bogove, ki bi nam bili tako blizu, kakor je nam blizu naš Bog, kadar koli ga kličemo? (prim. 5 Mz 4,7) Zato se ti zahvaljujemo, ker si blizu tistim, ki pripovedujejo o tvojih čudovitih delih. (prim. Ps 75,2) Ti bivaš v slehernem srcu, kjer je doma hvaležnost in kjer ti ljudje pojejo hvalnice (prim. Ps 22,4) Blizu si vsem, ki te kličejo, vsem, ki te v resnici kličejo in so ti zvesti (prim. Ps 145,18). Zato te vsi, ki te iščejo z vsem srcem, lahko hitro najdejo (prim. Jer 29,13). Saj si Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe (2 Kor 1,3), Bog ljubezni in miru (2 Kor 13,11), poln potrpežljivosti (prim. Rim 15,5). Svojemu lastnemu Sinu nisi prizanesel, temveč si ga dal za nas vse. Kako nam torej ne boš z njim samim tudi vsega podaril? (Rim 8,32)

In ker nam je Bog tako blizu (prim. Flp 4,5), odpnimo krivične spono in nehajmo kovati spletke med sabo (prim. Prid 7,29), raje pomagajmo zatiranim

in zlomimo vsak jarem, ki ga nalagamo drug drugemu. Lačnemu dajajmo svoj kruh in pripeljimo uboge brezdomce v svojo hišo, kadar vidimo nagega, ga oblecimo, in ne potuhni-
mo se pred svojim sosedom. Tedaj bomo uspevali in Bog bo naša zaščita, moč, zdravje, sreča, varstvo in tolažba. Tedaj kličimo Boga in on nam bo odgovoril, stekali bomo pred njim in nam bo rekel: »Tukaj sem!« Če le

nehamo nalagati jarme na ramena ljudem, in če nehamo kazati s prstom na druge in varljivo govoriti, in če bomo dajali lačnim, kar imamo sami radi, in če bomo sitili grlo revežem, bo vzšla v temi naša luč in naša temina bo postala kakor poldan. In Bog nas bo vedno vodil (prim Iz 58,6-11) in nas krepčil od znotraj, vsakega posebej. (prim. Flp 4,13)

In takrat ga boš klical, pa te bo uslišal,

s tabo bo, ko boš v stiski, rešil te bo in ti izkazal čast (Ps 91,15). Ko pojdeš čez vodo, bo s teboj, ko boš šel čez reke, te ne poplavijo, ko pojdeš skoz ogenj, ne zgoriš in plamen te ne bo ožgal. (Iz 43,2) In ko boš šel po globeli temne sence, bo on s teboj. (prim. Ps 23,4) Takrat boš spoznal, da je s tabo Bog, ki govori: Glej, tukaj sem! (prim. Iz 52,6) Zato se ne boj, samo veruj! (Mr 5,36) Priznavaj mu

svoje grehe in ti jih bo odpustil in rešil te bo, saj on je zvest in pravičen. (prim. 1 Jn 1,9) Zapusti svoje krivične poti in svoje hudobne misli. Vrni se k Bogu, da se te bo usmilil, k Bogu, ki je velik v odpuščanju. (prim. Iz 55,7) Saj ti je oznanil, kaj je dobro in kaj hoče od tebe: nič drugega, kakor da ravnaš pravično, da ljubiš dobrohotnost, da si usmiljen in da vdano hodiš s svojim Bogom dan za dnev. (prim. Mih 6,8)

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Ne verujem namesto njih, ampak v imenu njih

»Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!« (Apd 16,31) To sta rekla Pavel in Sila ječarju v Filipih. Preden pa se je lahko to zgodilo, pa sta šla na molitev (Apd 16,16), kajti molitev je osnova. Za prebujenega kristjana so namreč pomembne tri stvari: prvič, molitev; drugič, molitev; in tretjič, molitev. Ko sta šla na moli-

tev, pa ju je srečala dekla, ki je imela duha jasnovidnosti, vedeževanja. Izvirnik govori o duhu pitona (*pneuma python*), o kači, ki se ovija okoli vratu, da odvzame življenjski dih. Nevarno je, če vernik dovoli, da mu duh pitona odvzame dih Svetega Duha. Grški izraz »python« ustreza naši besedi »piton«. V grški mitologiji je bil »Piton« kača, ki jo je v preročišču v Delfih ubil Apolon. Pogani so verjeli, da je vrač medij, ki je v lasti duha Pitona, ki razkriva bodočnost.

Ampak tokrat je bilo drugače. Jasnovidka in vedeževalka je pritekla za Pavlom in Silo ter vpila: »Ti ljudje so

služabniki Boga Najvišjega; oznanjajo vam pot odrešenja.« (Apd 16,17) To je počenjala celo več dni. Kako je to možno? Bi ji mi verjeli? Sveto pismo navaja kar nekaj primerov, kako v duhovnem svetu teme in okultizma nečisti duhovi prepoznajo Božjo moč in jo tudi priznajo. Spomnimo se Bileamovega preroštva (4 Mz 23-24) in zapisov v sinoptičnih evangelijih (Mr 5,7; Lk 4,34.41; 8,28). To potrjuje tudi zabeležka o Skevájevih sinovih v Apd 19,15, ki pravi: »Toda hudobni duh jim je odgovoril: 'Jezusa poznam in tudi za Pavla vem. Kdo pa ste vi?'« Prav tako to potrjuje apostol Pavel v Flp 2,10: »Da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo ...« Prav tako piše o tem apostol Jakob: »Ti veruješ, da je Bog eden? Prav imaš. Tudi demoni verujejo, a trepetajo.« (Jak 2,19)

Jasnovidka in vedeževalka je več dni oznanjevala prave evangeljske besede, a ker se je Pavel tega naveličal, ji je rekel: »V imenu Jezusa Kristusa ti zapovedujem: »Pojdi iz nje!« In pri priči jo je duh zapustil.« (Apd 16,18)

Pavel je imel duha razločevanja duhov. Danes je ta dar še kako potreben, kajti neduhovni bi trdili, da pač ona govori po Pismu. Ko pa so njeni gospodarji to videli, kajti njene prerokbe so bile vir njihovega zaslužka, so se spravili nad Pavla in Silo ter naščuvali oblastnike in meščane proti njima. Bila sta hudo pretepena, vržena v ječo in vklenjena v klade. Vse pa se je začelo z njunim odhodom na molitveno bogoslužje. Toda opolnoči sta Pavel in Sila naredila v ječi še bogoslužje oboževanja. Luka pravi, da sta pela Bogu hvalnice, drugi jetniki pa so ju poslušali. Ker je v oboževanju Boga moč in je oboževanje eno od orožjih duhovnega vojskovanja, je nastal silen potres, da se je ječa v temeljih zamajala, vrata so se odprla, vsem jetnikom pa so popadla verige. Ko se je ječar prebudil in vse to videl, je izdrl meč in se hotel ubiti. Toda Pavel je zaklical, naj tega ne stori. Trepetaje je padel pred Pavla in Silo ter ju vprašal: »Gospoda, kaj naj storim, da se rešim?« Potem pa sta mu odgovorila: »Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša (gr. *oikos*,

dom)!« (Apd 16,31) Nato sta njemu in vsem v njegovi hiši oznanila Gospodovo besedo. In pri priči se je dal krseliti z vso svojo družino.

Isti Bog, ki pravi, naj veruješ, da boš rešen ti osebno, pravi tudi to, da bo rešen ves tvoj dom, če boš veroval. Običajno verujemo samo v tisto prvo, v drugo pa ne. Vendar imamo zagotovilo, da je lahko rešen vsak, ki veruje. Isto zagotovilo velja tudi za naše domače. A če verujemo, da Bog ne more rešiti tudi naših domačih, potem živimo po gledanju, ne pa po veri. Zavedamo se, da je za odrešenje potrebna osebna vera in da namesto drugih ne moremo verovati mi ali pa jih k veri prisiliti. Za kaj potemtaka gre? Zakaj smo se zadovoljili z zatečenim stanjem?

Kaj nam razkriva Božja Beseda? »Toda Gospodova dobrota je od vekomaj; do vekomaj za tiste, ki se ga bojijo, njegova pravičnost do otrok otrok ...« (Ps 103,17) Mi ne moremo verovati namesto svojih otrok in zakonskih partnerjev, lahko pa veruje-

mo v imenu njih. Poglejmo biblično ilustracijo, da bomo lažje razumeti. Abraham je bil poklical iz daljne in tuje dežele, da bi sledil Gospodu. Ko se je to zgodilo, Abraham še ni imel otroka obljube, Izaka. A Gospod mu je vseeno obljubil, da bo iz njega naredil velik blagoslovljen narod. (1 Mz 12,1-3) Ker je en mož verjel tako, da je zaupal Bogu in mu bil poslušen, je po njem blagoslovljena cela družina narodov. Naslednji biblični primer je Jozue. Jozue je postal primer družinskega (gospodinjskega) blagoslova. Ko je stal pred narodom, jih je izzval rekoč: »Izberite si danes, komu boste služili: ali bogovom, katerim so služili vaši očetje onstran reke (tj. Evfrata), ali bogovom Amorejcev, v katerih deželi prebivate. Jaz in moja hiša pa bomo služili Gospodu.« (Joz 24,15) Sledi povsem razumsko vprašanje, kako si je Jozue drznil izjaviti kaj takega? Ali je vprašal svoje domače za dovoljenje? Jozue je to trditev izjavil v korist, v prid, v dobro svoje cele družine. On je to ugotovitev povedal namesto svojega doma, v imenu svojih domačih. Postal je njihov zastop-

nik, posrednik. Jozue s tem ni stavil svojega zaupanja v svoje otroke, ampak na Boga in njegovo obljubo, ker je veroval v družinski blagoslov. Tako kot Sveto pismo govori o družinskem prekletstvu, govori tudi o družinskem blagoslovu. Dvomim, da so vsi Jozuetovi domači tako čvrsto verjeli Gospodu kot Jozue, a je vseeno javno izjavil vero v odrešenje svojega doma. Apostol Pavel se je tega dobro zavedal, ko je rekel, da je neverni mož posvečen po verni ženi, neverna žena pa po vernem možu. Glede na to je Pavel zaključil: »Kaj veš, žena, če boš rešila moža, kaj veš mož, če boš rešil ženo?« (1 Kor 7,16) Prav tako so lahko sveti tudi naši otroci. (1 Kor 7,14) Po Pavlu moramo otroke smatrati za kristjane, dokler niso sposobni prevzeti odgovornosti zase. K spreobrnjenju in h krstu pa jih moramo spodbujati zato, ker nihče ne ve, koliko je stara najmlajša oseba v peklu!

Načelo Svetega pisma je, da blagoslov ni omejen samo na verne, ampak se zaradi njih razliva tudi na druge. (1 Mz 15,18; 17,7; 18,26) To se posebno

vidi v odlomku 1 Kr 15,4-5: »Judov kralj Abija je hodil ves v greh in njegovo srce ni bilo v celoti z Gospodom, njegovim Bogom, kakor srce njegovega očeta Davida, a zavoljo Davida mu je Gospod dal svetilko v Jeruzalemu in je tudi povzdignil njegovega sina in dal, da je Jeruzalem obstal. Ker je David delal, kar je prav v Gospodovih očeh ...«

Poglejmo še en štrleč biblični primer. Gre za Kornelija, stotnika čete, iz Apostolskih del. Ko je Peter kot Jud po Božjem razodetju prišel v Kornelijev poganski dom, ga je Kornelij že čakal in povabil k sebi svoje sorodnike in bližnje prijatelje. Kornelij ni veroval, da bo rešen le on sam, ampak da bo rešena cela njegova hiša in še njegovi prijatelji. Takšna vera je imela za rezultat krst v Svetem Duhu, nato pa še krst z vodo.

Katherino Booth so slišali moliti: »Moj Bog, jaz nočem stati pred tabo brez svoje družine!« In tako daleč kot lahko preučimo zgodovino, lahko ugotovimo, da v njeni družini ni bilo niti ene-

ga, ki ne bi bil odrešen ali pa ne bi celo služil kot Božji služabnik. Ona je verjela v družinski blagoslov. Jonathan Edwards, veliki pridigar prebujenja, je zahteval, da njegovo potomstvo (db. seme) pripada Gospodu. V takšni molitvi je bil marljiv in vztrajen. V njegovi rodovini ne moremo v treh generacijah najti niti enega, ki se ne bi odločil za Gospoda. Eden izmed njih, John, se je spreobrnil pet let po materini smrti. Mati je namreč še na smrtni postelji srečna in z gotovostjo razglasala odrešenje vseh njenih otrok.

Začnimo živeti biblično vrstico, ki pravi: »Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!« Začnimo v veri razglasati družinski blagoslov odrešenja kot Jozue: »Jaz ima moja hiša, moj dom, pa bomo služili Gospodu.« (Joz 24,15) Kajti »obljuba velja vam in vašim otrokom in vsem, ki so daleč ..., da bi sprejeli Gospodovo besedo in se dali krstiti...« (Apd 2,39.41) »Verujemo, da Bog ni človek, da bi lagal ... Ali morda reče in ne stori, govori in ne izpolni!« (4 Mz 23,19)

dr. Daniel Brkič

Satanova najstarejša pridiga

Satan je izvrsten pridigar in najboljši teolog. Njegov namen je posejati v človekovo srce dvom v Božjo Besedo. Vas zanima, kaj je bila prva hudičeva

pridiga? Satan vedno dela iz Boga lažnivca in pridiga takole: »Človek, ti ne boš umrl, čeprav je Bog tako rekel! Bog ne misli tako resno, zato ga ni nujno ubogati.« »Kača pa je rekla ženi: »Nikakor ne bosta umrla!«« (1 Mz 3,4) A človek je nasedel hudičevi zvijači in prevari, čeprav ga je Bog, ki je dal človeku svobodo v odločanju, v naprej opozoril. Zato se je zgodilo povsem drugače kot je pridigal satan, kajti satan je oče laži. Bog, ki ne more

lagati, je moral, da bi ostal pravičen in resnicoljuben, reči: »Človek, zaradi tega moraš umreti. Prah si in v prah se povrneš.« (1 Mz 3,19b) In: »Vsi so zgrešili in so brez Božje slave ...« (Rim 3,23a)

Satan je pri Evi in Adamu uporabil že preverjeno taktiko, kajti na tak način je prepričal, prevaral in zapeljal v odpadništvo tudi padle angele. »Tudi angele, ki niso obvarovali svoje oblasti, ampak so zapustili svoje bivališče, hrani večno vklenjene v temi za sodbo vélikega dne.« (Jud 1,6) »Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: »Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!«« (Mt 25,41) Ste opazili, kako spretno satan uporablja ime Boga in se sklicuje nanj, ko namiguje na Božjo Besedo in jo celo nava-ja? »Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je naredil Gospod Bog. Rekla je ženi: »Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?«« (1 Mz 3,1) Ali ste opazili, kako nežno, prita-jeno, prikrito in neopazno je hudič

samo delno spremenil in prilagodil Božjo Besedo? Kajti Gospod Bog ni nikoli rekel, da prva človeka ne smeta jesti od sadu drevja v vrtu, ampak le z enega drevesa, ki je bilo sredi vrta. Ker je lagal satan, je lagala tudi Eva, ko je trdila, da je Bog zapovedal, naj se tega drevesa tudi ne dotikata, čeprav jima je Bog rekel samo, naj ne jesta njegovega sadu. S tem je Eva naredila Boga za brezobzirnega in krutega samodržca, ki človeka ves čas omejuje in mu krade srečo.

Zaradi satanovega prikritega namiga, predloga in nasveta, je postal prepovedan sadež mikaven za oči in vreden poželenja, ker daje spoznanje. (1 Mz 3,6) Tedaj sta se jima odprle oči in spoznala sta, da sta prevarana in da nista postala kakor Bog (bogovi). (1 Mz 3,5) Če bi se Adam in Eva v takšnem stanju neposlušnosti, ko sta spoznala, kaj je dobro in húdo, dotaknila še sadu z drevesa življenja, bi ostala za večno pogubljena in ločena od Božje ljubezni. Zaradi tega je Bog izgnal človeka iz edenskega vrta ter zastražil pot do drevesa življenja.

Izgon iz raja zato ni Božja kazen za greh, ampak je izkaz Božjega usmiljenja in ljubezni do človeka. Je zaščita in preprečitev večne pogube. Le tako ima grešnik po Jezusu Kristusu, ki je drevo večnega življenja, možnost ponovnega dostopa k Bogu. Zato drugi del prej omenjene znane biblične vrstice govori o Božji ljubezni, ko pravi: »... opravičeni pa smo zastonj, daroma, po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu. Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje sprave, h kateri pridemo po veri ..., kajti Bog sam opravičuje tiste, ki verujejo v Jezusa.« (Rim 3,23b-26)

»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina.« (Jn 3,16-18)

Satan je izvrsten pridigar in strokovnjak za Sveto pismo. Zelo rad ga citi-

ra pod krinko, s čimer zakriva svoje umazane namene. Njegov cilj je vedno samo eden – zapeljevanje vesoljnega sveta. (Raz 12,9; 20,3) Nič čudnega, saj si tudi sam satan nadeva krinko angela luči (2 Kor 11,14) ali pa nastopa kot volk, preoblečen v ovco, da kot tat krade, kolje in uničuje. (Jn 10,10) Na tak način je prišel celo k Jezusu, da bi ga skušal, ko je bil Jezus v puščavi in mu je navajal navedke iz Svetega pisma. (Mt 4,1-6; Ps 91,11-12) V resnici pa je šlo satanu za sramotenje in bogokletje. Toda Jezus mu je rekel: »Poberi se, satan, kajti pisano je: 'Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služil!'« (Mt 4,10) Sveto pismo opozarja, da na isti način prikrito delujejo z duhom zmote in prevare tudi lažnivi preroki, učitelji in krivoverci, ki razbijajo Cerkev, zato moramo biti bedeci v razpoznavanju duhov, posebno danes. »Jezus jim je odgovoril: 'Glejte, da vas kdo ne zavede! Veliko jih bo namreč nastopilo pod mojim imenom in bodo govorili: ›Jaz sem Kristus (Mesija),‹ tako da bodo mnoge zavedli.'« (Mt 24,4-5)

Satan kot knez tega sveta uporablja isto taktiko tudi danes. Za svojo krinko lahko uporabi celo čudeže in znamenja. Običajno čepi tam, kjer ga najmanj pričakujemo, v sami Cerkvi. Samo enega pa ne more potvoriti – sadu ljubezni. Zato je ljubezen razpoznavni znak Božjega otroka.

Satanove mikavne pridige zapeljujejo mnoge pod njegov demonski vpliv, ko z delnim oznanjevanjem odvzemajo veljavo Božji Besedi ali pa ji kaj dodajajo: »Človek, ti ne boš umrl, čeprav je Bog tako rekel! Bog ne misli tako resno, zato ga ni nujno ubogati.« (Raz 22,18-19)

»Taki so namreč lažni apostoli, zvijačni delavci, ki se preoblačijo v Kristusove apostole. Nič čudnega, saj se tudi sam satan preoblači v angela luči. Nič posebnega torej ni, če se tudi njegovi služabniki preoblačijo v služabnike pravičnosti. Toda njihov konec bo po meri njihovih del.« (2 Kor 11,13-15)
 »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod,' ampak kdor uresničuje voljo mojega

Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: 'Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demone in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del (tj. čudežev)?' In takrat jim bom naznanil: 'Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravirate nepostavno!'« (Mt 7,21-23)

Nevarno je poslušati posladkane stare satanove pridige, ker v sebi skrivajo peklenski strup, lažniv evangelij, saj je hudič lažnik in oče laži. (Jn 8,44)
 »Resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu ...« (Jn 1,17) »Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.« (Jn 8,32) »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas.« (Jn 14,15-17) »Posveti jih v resnici; tvoja Beseda je resnica.« (Jn 17,17) »Kdor je iz resnice, posluša moj glas.« (Jn 18,37)

Vode počitka

bistveno

Avtor anonimen

Pridiga iz Antiohije

V znani Antiohiji, v zibelki krščanstva, so Jezusove učence prvič začeli imenovati »kristjane« po njihovem voditelju, Kristusu. (Apd 11,26) Tam so bili tudi Peter, Pavel, Barnaba ..., kasneje pa Ignacij Antiohijski in še mnogi cerkveni očetje. V Antiohiji so bile tudi cerkvene sinode in znana šola razlage Svetega pisma. Iz tistih prvih časov krščanstva je ohranjen tudi delček pridige, ki glasi: »... **Brez Svetega Duha je Bog oddaljen, Kristus je preteklost, evangelij je mrtva črka, Cerkev je običajna človeška organizacija, cerkvena avtoriteta je gospodovanje, misijonsko poslanstvo Cerkve je propaganda, bogočastje je klicanje duhov, zakramenti so magija, krščanstvo pa je suženjstvo ...**«

J. N. Darby

Kajti po moji volji se je to zgodilo!

»Tako govori GOSPOD: 'Kajti po moji volji se je to zgodilo!« (1 Kr 12,24)

To razmišljanje, ki govori o zgornji vrstici, so po smrti našli v Svetem pismu J. N. Darbyja, ki je živel od leta 1800 do 1882: *»Razočaranja v življenju so v resnici le dokaz moje ljubezni. Sporočilo imam zate, otrok moj. Prisluhni mi in temni oblaki neviht, ki se zbirajo nad teboj, pozlatijo. Trnje, na katerega stopaš, se polomi. Sporočilo je kratko, vendar ga shrani globoko v svojem srcu. Naj ti bo kakor blazina, na kateri počiva tvoja utrujena glava. Moja beseda se glasi: Kajti po moji volji se je to zgodilo!*

Ali si kdaj pomislil, otrok moj, da vse, kar se tiče tebe, zadeva tudi mene? Kdor se tebe dotakne, se dotakne zenice mojega očesa. Dragocen si mi,

zato nate pazim še posebno. Ko prideš v skušnjava in se sovražniki zgrnejo nadte, ne pozabi: Kajti po moji volji se je to zgodilo! Jaz sem gospodar vseh okoliščin. Nisi slučajno tam, kjer si. Tam si zato, ker sem jaz izbral zate tisto mesto. Ali nisi prosil za ponižnost? Vidiš, ravno na to mesto sem te postavil zato, ker se tukaj lahko naučiš biti ponižen. Po ljudeh in stvarih, ki te obdajajo, se izvršuje moja volja. Ali te pestijo denarne težave? Ne veš, kako boš shajal s tem, kar imaš ? Ne pozabi: Kajti po moji volji se je to zgodilo!

Jaz sem Stvarnik nebes in zemlje. Želim, da mi popolnoma zaupaš, saj je moje bogastvo neizčrпно. Preveri mojo obljubo, otrok moj: »Moj Bog, bogat, kakor je, bo po svojem bogastvu v veličastvu potešil vse vaše potrebe v Kristusu Jezusu.« (Flp 4, 19) Ali gre tvoja pot skozi bridke bolezni? Kajti po moji volji se je to zgodilo! Jaz, Jezus, vem, kaj to pomeni, saj sem »mož bolečin in znanec bolezni« (Iz 53,3).

Vsako človeško oporo sem ti odvezel v

želji, da bi se obrnil k meni in sprejel mojo večno tolažbo. (2 Tes 2,16-17)
 Morda so te dobri prijatelji razočarali in zapustili? Morda so te prizadeli tisti, ki si jim razodel svoje bolečine? Po moji volji se je to zgodilo! Dovolil sem to razočaranje, da bi se s tem naučil, da sem jaz tvoj najboljši prijatelj.

Ne boj se, držim te pokonci in bojujem tvoj boj. Ali je kdo lagal o tebi in govoril zoper tebe? Pusti to in se me raje še tesneje okleni. Pridi pod moje peruti, proč od preprirov. Če se ti godi krivica, bom jaz poskrbel, da »tvoja pravičnost zasije kakor luč, tvoja pravica kakor poldan.« (Ps 37,6)

Ali so se podrli tvoji načrti? Si potr in razočaran? Kajti po moji volji se je to zgodilo! Zakaj si načrtoval sam in me šele potem prosil, naj te blagoslovim? Mar ne veš, da sem jaz tisti, ki dela načrte tudi zate? »Kajti to je pretežavno zate, sam tega ne moreš opravljati.« (2 Mz 18,18)

Zakaj si hotel zmagati sam, brez mene? Ti si mi orodje, ne upravljaivec. Srčno si želel, da storiš nekaj velikega

zame, sedaj pa ležiš onemogel in bolan ... Kajti po moji volji se je to zgodilo! Ker si se z vso vnemo lotil opravila, si postal nepozoren do mene. Rad bi te naučil nekaj pomembnega: Samo tisti, ki mi zaupa in me potrpežljivo čaka, mi more služiti.

Morda si moral prevzeti neko težko in odgovorno delo? Kar pogumno naprej! Računaj name! Jaz te usposobim in spoznal boš, da te bo tvoj Bog »blagoslovil pri vsem, kar boš delal.« (5 Mz 15,18)

Danes ti dajem v roke vrč svetega olja. Uporablaj ga, otrok moj. Vse svoje okoliščine, vse svoje poti, vse svoje besede, vse svoje bolečine, vse svoje situacije, vse, kar preizkuša meje tvoje potrpežljivosti in vse svoje slabosti boš lahko pomazilil s tem oljem zaupanja in tolažbe. Ne pozabi, da se v tvoji nemoči odkriva Božja pomoč. Vtisni si v srce te besede, ki ti jih govorim danes, kajti moja Beseda je tvoje življenje!«

Pripravil: Rajko Gerdovič

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

V Božjih očeh dragocen, za ljudi pa ...?

Tokrat se bom dotaknila ene zelo občutljive teme. Živimo v času, ko je človek izgubil smisel za prave vrednote. Kajti idealiziramo in odobravamo po navadi tisto, kar ni dobro. Veliko se ogovarja, kritizira in blati vseprek, in to v svetu, na žalost pa tudi v Cerkvi. Dokler se to tiče drugih, nam je prav in vse odobravamo, ko pa se to začne obračati proti nam, pa smo pripravljeni napraviti celo svoje premoženje za sodišča, kjer bi radi dokazovali svojo

nedolžnost in poštenost.

Morda isto doživljaš tudi ti – nerazumevanje, ogovarjanje, blatenje, krivice – in se samo sprašuješ, kaj se ti pravzaprav dogaja. Odločil si se bolj in bolj iskati Božje obličje in njegovo voljo in svoje življenje še bolj posvetiti Bogu, ki te je odrešil. Tvoja vsakdanja želja in molitev vse bolj postaja le: »Bog, usposobi in uporabi me.« Imaš celo obljube od Boga, da si mu dragocen in da te ima v svojem načrtu. In takrat se ti začnejo dogajati stvari, ki jih ne razumeš. Vse ti gre narobe. V srcu ti gori za Božje delo, da bi služil, da bi bil čim bolj uporabljen in v blagoslov tako v Cerkvi, doma, v službi.

Rad bi, da te imajo ljudje radi, da te spoštujejo, da imajo dobro mnenje o tebi, da bi prepoznali, da jim želiš pomagati. A doživljaš ravno obratno. Nerazumevanje in zavrnitve. Potem pride še hudič, ki ti kaže tvoje napake, slabosti, ki ti želi prikazati, da si zanič, nepomemben, in da takšnega kot si, Bog ne more uporabiti. Pa si pogledajmo nekaj svetopisemskih primerov, ki so doživljali vse to.

Jožef, enajsti otrok očaka Jakoba. Bil je očetov ljubljenec in ko je v sanjah dobil še Božjo objavo, da ga ima Bog v načrtu, in ko je to podelil z družino, so ga bratje zaradi nevoščljivosti zaničevali, celo sovražili. *»Ko so bratje videli, da ga oče ljubi bolj kot njegove brate, so ga zasovražili in niso mogli z njim prijazno govoriti. Govorili so drug drugemu: 'Glejte, tam prihaja sanjač!'«* (1 Mz 37,4.19) Tako je bil Jožef za brate sanjač in od njih nerazumljen, nerazumljen celo od očeta in bližnjih. Bratje so ga zaničevali, sovražili, hoteli so ga celo umoriti. Prodali so ga le za drobiž, samo da se ga znebijo. Namesto da bi šla njegova

pot navzgor, je šla samo strmo navzdol. On, ki je bil očetov ljubljenec, sin očaka Jakoba, se je zaradi nevoščljivosti svojih bratov kot suženj znašel v tuji deželi – v Egiptu. Zaradi krivic in ker se je uprl grehu, je pristal celo v ječi. Kljub takim krivicam in ponižanjem, ki jih je doživljal, je s svojim čistim življenjem hotel ostati zvest Bogu in tudi svojemu gospodarju. Ko je služil kot suženj pri gospodarju Potifarju in ko je bil v ječi, povsod je bil v blagoslov. Brezbožni Egipčani so prepoznali, da je Bog z njim. *»GOSPOD pa je bil z Jožefom, zato je bil uspešen človek. GOSPOD pa je bil z Jožefom in mu je izkazoval dobroto. Dal mu je naklonjenost v očeh načelnika ječe.«* (1 Mz 39,2.21) Leta in leta so minevala, pa vendar je napočil dan, ko ga je Bog čez noč povzdignil. Tako je bil Jožef za nekatere sanjač, bahač, za Boga pa zelo dragocen in za mnoge rešitelj, celo bratom, ki so ga prodali.

Poglejmo si še Davida, ki je bil za brate in tudi za očeta le en ubog, nepomemben pastirček. *»Ko je njegov sta-*

rejši brat Eliáb slišal, kako govori možem, se je vnel njegov srd proti Davidu in je rekel: 'Čemú le si prišel dol in komu si prepustil tistih nekaj ovc v puščavi? Poznam tvojo predrznost in pokvarjenost tvojega srca!'« (1 Sam 17,28) In čeprav je bil le pastirček, si ga je Bog izbral, ker je imel srce za Boga. Tudi nekateri drugi, ki so ga poznali, so v njem prepoznali moža hrabrega srca. »*Eden izmed služabnikov je spregovoril in rekel: 'Glej, videl sem sina Betlehemca Jeseja. Zna igrati, hraber junak je, bojevnik, spreten v besedi, postaven mož in GOSPOD je z njim.'*« (1 Sam 16,18)

Janez Krstnik – za Boga je bil dragocena posoda, glas vpijočega v puščavi, ki je pripravljal pot Gospodu Jezusu. Za nekatere pa je bil le obsedenec. »Prišel je namreč Janez, ki ni jedel in ne pil, pa pravijo: 'Demona ima.'« (Mt 11,18) Pa Ana, ki je rodila Samuela, Job, Pavel, Martin Luther, Primož Trubar, John Wesley, Charles Finney, Moody in še mnogi drugi Božji ljudje, ki so bili za ljudi krivoverci,

fanatiki, pijanci, grešniki ... A spet za druge so bili kot Božji angeli, ki jim nosijo radostno vest, rešitev. Konec koncev – za Boga so bili zelo dragoceni, spoštovani in ljubljani.

Vsi ti možje in žene so imeli velik vpliv na ljudi, tudi na cele države, in so s svojim svetim življenjem spreminjali celo zgodovino, ker je bil z njimi Bog.

Jezus, sam Božji Sin, je doživljal isto, pravzaprav še dosti huje. Mnenja o Jezusu so bila različna. Nekateri so ga imeli za Boga, Mesija, Rešitelja, Preroka. Nekateri pa za pijanca, požrešneža, obsedenca, prevaranta. »Nekateri iz množice, ki so slišali te besede, so govorili: 'Ta je resnično prerok.' Drugi so govorili: 'Ta je Mesija.' Med množico se je veliko šepetalo o njem. Nekateri so govorili: 'Dober je,' drugi pa so govorili: 'Ni, temveč zavaja množico.' Množica je odgovorila: 'Demona imaš.' Prišel je Sin človekov, ki jé in pije, pa pravijo: 'Glej, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestnarjev in grešnikov.' Pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema, so govorili:

'Bélcebub ga je obsedel in s poglavarjem demonov izganja demone.' (Jn 7,40.12.20; Mt 11,19; Mr 3,22) Za Boga Očeta pa je bil ljubljeni Sin. »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.« (Lk 3,22)

Jezus je rekel, naj bomo luč in dobra sol tej zemlji. Prava luč pa bo imela vedno obojestransko reakcijo. Tisti, ki bi radi spregledali, se je bodo veselili, tisti pa, ki hočejo ostati v grehu, luč sovražijo in bodo storili vse, da bi jo ugasnili.

Svet se pogreza v enem samem kaosu. Odobrava in idealizira se vse, kar je protinaravno. Prave vrednote, kot so morala, poštenost, iskrenost, pa so danes poteptane. Povzdiguje in odobrava se, kar je bilo še ne dolgo nazaj vredno obsodbe. Nemoralnost, krivičnost, nepoštenost, kriminal, podtikanja, razuzdanost. To je ogledalo današnje družbe. In vse to je človeka pahnilo v še globlje nezadovoljstvo, strah, obup. Na področju duhovnosti je poplava raznih alternativ, naukov. Ko se v imenu Boga dela marsikaj. Kar

svet obstaja, še ni bilo Božje ime tako zlorabljeno kot danes, ko se mnogi šarlatani in goljufi sklicujejo na Božje ime, da zlorablajo že tako izropane in obupane duše. Ko se na račun njihove naivnosti in neznanja okoriščajo in mastijo. Na to je že sam Jezus opozoril, ko je rekel, da bodo vstali lažni preroki, učitelji in celo lažni kristusi. In kaj pravi Jezus za take? »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod,' ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: 'Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?' In takrat jim bom naznanil: 'Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno!'« (Mt 7,21-23)

Prav zato danes ta izgubljeni in utrujeni svet še toliko bolj potrebuje take može in žene, ki bi se dvignili in s svojim poštenim, svetim življenjem zasvetili kot prava luč, ki razbije še tako strašno temo. Može in žene s

srcem za Boga. Može in žene, ki bi bili pripravljene plačati ceno. Može in žene, za katere bi celo neverni svet videl, da je Bog z njimi.

Preiščimo svoja srca: ali sem v Božji volji, poznam Gospoda Jezusa in ali on pozna mene? Imaš pravi pristni odnos z njim? Ti je on res na prvem mestu, ga res ljubiš z vsem srcem? Ljubiš njegovo Cerkev, Cerkev, ki jo gradi Bog in ne človek? Gradiš edinost in ali delaš na tem, da je Božje ime povzdignjeno?

Si osamljen, izmučen od raznih preizkušenj, si v boleznih, doživljaš krivice, podtikanja, nerazumevanje, prezir, zlorabe, zavračanja – in to vse samo zato, ker želiš ohraniti pristen odnos z Gospodom Jezusom, mu ostati zvest in biti njegov glasnik. Ker si se odločil biti luč s svetim življenjem, da pokažeš temu obupanemu svetu pravo podobo Kristusa, našega Gospoda. Ker ti je Božja naklonjenost dragocenejša kakor naklonjenost in laskanje krivičnikov. Če ti srce omaguje od vsega tega in še od duhovnih bitk, ki

jih bojuješ sam s sabo, te prosim, dvigni svoj pogled na Jezusa. Bodi kakor Jožef, David, Job, Pavel in še mnogi, ki so se tudi v najtežjih trenutkih veselili Božje naklonjenosti, Božje zvestobe. Veselili so se, ker so vedeli, da jih Bog pozna in da so Bogu dragoceni. Kajti prihaja dan, ko te bo sam Bog povzdignil, krivičnike pa osramotil. In spoznali bodo, da je s tabo Bog.

»Ker si drag v mojih očeh, spoštovan in te ljubim.« (Iz 43,4)

»Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti tako dolgo izkazujem dobroto.« (Jer 31,3)

»Ob začetku tvojih prošenj je izšla beseda in jaz sem prišel, da jo označim; kajti ljubljen si.« (Dan 9:,3)

»Če kralj hrepeni po tvoji lepoti, on je vendar tvoj gospod, se mu pokloni.« (Ps 45,12)

dr. Daniel Brkič

Jej Sveto pismo

Spominjam se, kako sem se kot majhen otrok pretvarjal, da znam brati. V roke sem vzel knjigo in se delal, kot da berem. Ampak zgrešil sem bistvo, kajti v knjigi je pisalo povsem nekaj drugega. Največkrat beremo na tak način tudi Sveto pismo. Zgrešimo duhovno sporočilo, ki ostane nejasno in brezizrazno, kar zadržuje in ovira duhovno rast. Zato smo izzvani k urjenju (treningu), da bi dali v rabo (prakso), kar beremo, in ne bi bili podobni majhnim otrokom, ko se igrajo branja. Nekdo lahko bere svoje lastno Sveto pismo desetletja dolgo, a je tako, kot da ga sploh ne bi bral. Žal je Sveto pismo za večino tuja dežela, v kateri se ne znajdejo. Sveto pismo ima namreč specifično govorico, zato se moramo naučiti jezik Svetega pisma, če ga hočemo brati z užitkom in ga razumeti. Sicer smo le religiozni kristjani. Dejstvo pa je, da tako kot je Pavel osvobodil Cerkev od obreze,

mora današnja Cerkev osvoboditi krščanstvo od religije. (D. Bonhoeffer)

Sveto pismo je navdihnjeni vir Božjega razodetja, zato je to Božja Beseda. »Mi gradimo odrešenje na skali, ki je Jezus – živa Beseda – ne pa na pesku fantazije.« (S. Fausti) Sveto pismo ni informacijske narave, da bi nas informiralo o Bogu, nastanku sveta in nas samih, ampak je prvenstveno formacijske narave. Ima moč, da nas oblikuje v pravo in zdravo osebnost in nas usposobi za določene naloge. Naloga teologije kot znanosti je, da Sveto pismo čim pravilneje in čim jasneje približa ljudem na njim razumljiv način, naloga ljudi pa je, da Sveto pismo beremo z ušesi, ne pa z očmi. Da se naučimo s Svetim pismom počasi in previdno pogovarjati kot se pogovarjamo z živo osebo.

Sveto pismo ni samo edino merilo načina mišljenja in življenja, ampak je še več od tega, je navdihnjeni vir Božjega razodetja. Edino merilo je ljubezen, ne pa Sveto pismo. Kajti Sveto pismo si lahko vsak tolmači po svoje,

sadu ljubezni pa ne. Razodetje Božjega srca prihaja k nam v jeziku, v besedi, ker biblični Bog biva v občestvu kot oseba, ki govori in komunicira. Zato Sveto pismo stalno naglašča: »Bog je govoril ...« Primarni organ za sprejemanje Božjega razodetja ni oko, čeprav z njim beremo črke, ampak so ušesa. Gre za poslušanje, za zaupanje v poslušnosti, za življenje po veri, ne pa po gledanju. Zato niso nikoli v ospredju čudeži, ki jih gledamo z očmi. Že v stari zavezi Gospod Bog pove svojemu ljudstvu: »Šema, Jizrael!« »Poslušaj, Izrael!« To potrdi kot prvo od vseh zapovedi tudi evangelist Marko. (Mr 12,29) Kajti vera raste s poslušanjem, iz slišanege oznanila, ne pa z gledanjem. (Rim 10,17) Zato Jezus stalno svari: »Vsak, ki posluša moje besede, je podoben pametnemu človeku ...« (Mt 7,24) »Kdor ima ušesa, naj posluša!« (Mt 11,15) »Poslušajo, pa ne slišijo.« (Mt 13,13) »Otopelo je namreč srce temu ljudstvu, da težko posluša.« (Mt 13,15) »Če te posluša, si pridobil svojega brata ... Če tudi verskega občestva ne posluša, naj ti

bo kakor pogan...« (Mt 18,15.17b) »Pazite, kaj poslušate!« (Mr 4,24) »Velika množica ga je rada poslušala...« (Mr 12,37) »Vam, ki poslušate, pravim ...« (Lk 6,27) »Kdor vas posluša, mene posluša...« (Lk 10,16) »Približevali so se mu vsi cestnarji in grešniki, da bi ga poslušali ...« (Lk 15,1) »Če ne poslušajo Mojzesa in prerokov, se ne bodo dali prepričati, četudi mrtvi vstanejo ...« (Lk, 16,31) »Kdor je iz Boga, posluša Božje Besede ...« (Jn 8,47) »In ovce poslušajo njegov glas in za njim hodijo ...« (Jn 10,3.27) »Stotnik (Kornelij) ... naj te povabi v svoj dom in posluša ... in Sveti Duh je prišel na vse, ki so poslušali ...« (Apd 10,22.44) »Okoli polnoči sta Pavel in Sila molila in pela hvalnice, drugi jetniki pa so ju poslušali ...« (Apd 16,25) »Če boš namreč ravnal tako, boš rešil sebe in tiste, ki te poslušajo ...« (1 Tim 4,16) »Poslušajte svoje voditelje in jih ubogajte ...« (Heb 13,17) »In kdor posluša, naj reče: 'Pridi!'« (Raz 22,17)

Glavni organ za sprejemanje Božjega razodetja so ušesa. Božje razodetje je

treba slišati, ne pa ga gledati. »Jezus je oznanjal Božji evangelij in govoril: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!«« (Mr 1,15) »Toda kako naj verujejo, če niso slišali o njem? In kako naj slišijo o njem, če ni oznanjevalca?« (Rim 10,14) Sveto pismo se moramo naučiti poslušati, ne pa ga zgolj brati. Zato je poslušanje pridig tako odločilno. Moramo se naučiti prisluškovati Božjemu srcu, da lahko vera raste; s poslušanjem dojemati in zaznavati Boga. Upravičeno se sprašujemo, zakaj je Bog toliko tvegala, da je izbral za svoje razodetje nejasnost jezika, govora? Kajti ravno zaradi tega je lahko mnogo nesporazumov in nejasnosti. Zakaj nam ni svoje resnice razkril in izrazil s pomočjo matematike? Matematika temelji na ugotovljenih spoznanjih, ki so najbolj natančna, dosledna in nedvoumna. Matematični jezik je najbolj točen, najbolj dokazljiv, razumski, logičen. Ampak v algebri ne moreš reči: »Ljubim te.« (Eugene H. Peterson)

Sveto pismo ni znanstveni priročnik, ampak opis različnih izkustev in doživetij, ki jih imamo ljudje z Bogom in jih delimo drug z drugim. Gre za življenjske zgodbe, ne pa za priročnik, kot bi šlo za priročnik z navodili za avto ali pa za ustavno pravo. Ker pri Bogu je itak vse dar, milost, ne pa zasluga. Božje razodetje prihaja k ljudem v obliki jezika, govora. Tako je bilo tudi na prvi binškoštni dan. Nad njihovimi glavami so se pokazali jeziki, podobni plamenom, in vsi so začeli govoriti v tujih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati, drugi pa so to poslušali. (Apd 2,3-4) Kajti tudi Bog Sveti Duh je oseba, ki govori. Tudi mi smo ustvarjeni kot osebe, ne le kot človeška bitja. Naš duh lahko komunicira z Bogom. Torej, poslušanje, ne pa gledanje! Pri Bogu gre bolj za poslušnost kot za razumevanje. Kajti človek z razumom itak ne more razumeti neustvarjenih reči. (Tomaž Akvinski) Človek ne more doumeti Boga, pač pa ga lahko dojemata zgolj po analogijah, kolikor se suvereni Bog sam razodeva. Obstajata dve vrsti razumevanja: razum in srce. Duhovne reči se doje-

majo s srcem, tako kot ljubezen. Tako kot mati dojema otroka. Zaman vrhunška teologija, sistemi, znanstvene metode, bogata liturgija, če človek nima srca. Če kdo nima srca, mu ga ne moreš dati. Samo Bog lahko ustvari novo srce. Znova rojen, od zgoraj, iz Duha, je samo tisti, ki ima novo srce. Samo tak lahko vstopi v Božje kraljestvo. (Jn 3,3-6) Ne gre za novo in drugačno veroizpoved ali religijo, ampak gre za novo srce.

Vera, ki ne posluša, ni krščanstvo. Vera neposlušnih, upornih, je satanizem, kajti Lucifer je prvi upornik in razbijalec edinosti. »Uporniki prebivajo v suhi deželi.« (Ps 68,7b) Takšnim Jezus pravi: »Hudiča imate za očeta!« Kako, saj imajo vero! Tudi hudič in demoni verujejo v Boga in so vedeli, kdo je Jezus in kdo so apostoli. Verovati in spreobrniti se ni isto. Spreobrnjeni imajo novo srce, ki posluša. In končno, stalno oprezanje in tekanje za čudeži in znamenji tudi ni vera. Jezus pravi takšnim: »Neverni rod, ki potrebuje čudež, ki bi mu potrdil, da Bog obstaja, niso pa pripravljeni obroditi sadu spokorjenja.« Takšni bodo

zgubili nagrado za svojo vero. Takšne je najlažje prevarati, ker jim zadostuje kakršno koli znamenje. So ne le brezverni, ampak so tudi praznoverni.

Ob poslušanju Božje Besede nam mora srce goreti, kot sta to doživela emavška učenca, ko jima je Jezus odpiral Pisma. (Lk 24,32) Sveto pismo mora postati hrana za dušo. Ko »jemo« Sveto pismo, moramo uživati kot bi slastno jedli najljubšo hrano. Ko jemo hrano, si ne zapomnimo vseh informacij o njeni sestavi, o hranilnih vrednostih in ne razumemo, kako poteka zapletena presnova, metabolizem, v telesu. O tem se ne sprašujemo, ampak preprosto jemo. Tako moramo ravnati tudi s Svetim pismom, če hočemo, da nas formira in nam dá duhovno energijo. Sveto pismo nas prosi, naj se z njim pogovarjamo kot bi govorili s človekom, ker je drugačno od ostalih knjig; je živa Beseda, je Jezus sam, Logos. Gre za duhovno intravenozno hranjenje, infuzijo, ki je nikoli ne zmanjka. Sveto pismo je kot goreči grm iz časa Mojzesa, ki je gorel, a ni zgorel. Nikoli se ga ne

da porabiti in nikoli ga ne zmanjka. Njegove besede moramo srkati kot zdravilo. Moramo ga požirati. Zato se Sveto pismo bere drugače kot ostale knjige. Treba se je naučiti pravilno brati Sveto pismo, da ne postane ravno Sveto pismo predmet sporov, ločevanj, krivoverstev in razdorov. Svetega pisma ne beremo zato, da bi mi živeli po Pismu, ampak da Pismo oblikuje nas in živi v nas. Jezus je rekel: »Kdor veruje vame, bodo, kakor pravi Pismo, iz njegovega osrčja tekle reke žive vode.« (Jn 7,38) Ne gre za življenje po Pismu, ampak gre za novo srce. Prav tako je rekel: »Preiskujete Pisma, ker mislite, da imate v njih večno življenje, a prav ta pričujejo o meni. Toda vi nočete priti k meni, da bi imeli življenje.« (Jn 5,39) Gre za jasen napad na nevaren biblični fundamentalizem, ki povzroča versko blaznost in fanatizem. Pismo je zato, da govori o Jezusu, ne pa o Pismu. Pismo ne vodi k sebi, ampak k Jezusu. Sveto pismo pa se pravilno tolmači samo v občestvu z drugimi, v Cerkvi in skupaj s celotno Cerkvijo, ki ima cerkveno učiteljstvo.

Samó vedeti o Bogu ni dovolj, treba ga je osebno poznati. Da pa ga spoznaváš, se moraš z njim družiti. Moraš se naučiti Boga motriti, mu prisluškovati. »Kristjan tretjega tisočletja bo mistik, z globokim, osebnim, neposrednim stikom z Bogom, ali pa ga ne bo«. (Karl Rahner) Sveto pismo nam sámo razkriva način pravega uporabnega branja. Stara Cerkev to imenuje *Lectio Divina*: *lectio* (branje besedila, tiho in glasno, da lahko besedilo poslušamo), *meditatio* (motrenje besedila s srcem, zatopljeno in globoko premišljevanje o besedilu v tišini in molku), *oratorij* (molitev besedila in zabeležba osebnega izkustva) in *contemplatio* (vživeto besedilo, da bi ga lahko tudi uporabno, v praksi izvršili in živeli).

»Blagor človeku, ki se veseli v Gospodovi postavi in premišljuje (heb. *hagah*) njegovo postavo podnevi in ponoči. Tak je kakor drevo, zasajeno ob vodnih strugah, ki daje sad ob svojem času in njegovo listje ne ovene; vse, kar dela, uspeva...« (Ps 1,2-3) Besedo »*hagah*« je težko prevesti v drug jezik. Gre za »okušanje« najljub-

še hrane, podobno kot pes, ko »sanja« o svoji kosti, ali kot golob, ko gruli sit in zadovoljen. Ali pa, ko se nam v ustih neopazno topi sladka, dišeča pastila. (Friedrich von Hügel) Psalmist David zato pravi, da je pre-mišljevanje o Besedi tako sladko, kot da se v ustih topi med. Takšno je pravo duhovno branje Besede. Lahko si pomagamo z besedami Rainer Maria Rilkeja: »Ne le da slonimo nad prebranimi stranmi besedila, ampak da damo prednost temu, da se z zaprtimi očmi znova vrnemo nazaj, zatopljeni v prebrane vrstice, da se njihov pomen razširi skozi našo kri po celem telesu.« Karl Barth pravi, da je samo tak način pravi za duhovno spoznavanje in odkrivanje Božje Besede. Zanj je takšno premišljevanje nenadomestljivo, edinstveno in brez primere, saj ima nadnaravno moč, da nagovori in prepriča za Boga dovzetno srce in ga preobrazi in povsem preuredi. Tudi druge religije imajo lep nauk, a kaj ko nimajo duhovne moči za preobrazbo srca. Karl Barth pravi, da je drugačno branje Svetega pisma tratenje časa, trošenje moči, zapravljanje priložnosti

Božjih milostnih klicev, zmanjševanje Božje veličine, razsipavanje Božje ljubezni in duhovno opustošenje samega sebe, ker vse drugo vodi v duhovno ošabnost in precejanje komarjev. To je tako kot bi stali pod visokim odprtim nebom ali pa bi negibno čemeli nekje v kotu mračne kleti in samo gledali v nizek strop. Karl Barth pravi, da nihče ne bo odrešen zaradi akademskih kroglic teološkega naftalina, ampak zaradi odprtega srca. (Karl Barth, *The Word of God and the Word of Man*)

»Tvoj izrek hranim v svojem srcu ... O tvojih ukazih hočem premišljevat ... ob tvoji Besedi se bom naslajal, po njej hrepenim, držal se je bom, čuval jo bom in hodil po njenih naukih, da bom popoln, ker me poživlja; njene zapovedi so mi postale pesem; tvojo Besedo ljubim in ves dan in še ponoči o njej premišljujem, ker me dela modrejšega od mojih sovražnikov in modrijanov, sladka je mojemu nebu kot med mojim ustom in je svetilka mojim nogam, luč moji stezi ...« (Ps 119)

»Če nas knjiga, ki jo beremo, ne prebudi, ne zdrami, ne strezni, kot bi s kladivom udarili po naši mrtvaški lobanji, zakaj jo potem sploh beremo? Knjiga mora biti kot cepin, ki razbije zmrznjeno morje v nas.« (Kafka) Sveto pismo ni običajna knjiga, ampak je Božja Beseda, ki je kot kladivo, ki razbija trda srca ali pa kot meč, ki ločuje telesno od duhovnega. Sveto pismo nas obrača od nas v nas same (retrospektiva). Mora narediti spremembo. Sveto pismo beremo izza vrstic, tako svojstveno kot da ne bi imelo črk. Kajti črka sama po sebi ubija, duh pa oživlja. Črka je ostudna, stroga, preteča in stroga. Takšno branje Svetega pisma je nejasno, nevarno in zoprno. Zato ni važno, koliko prebereš, ampak kako bereš. Mora iti za duhovno branje, ki ni branje, ampak je globoko premišljevanje, motrenje Ljubezni. Svoj duh moraš prepustiti Svetemu Duhu, kajti »ko pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal ...« (Jn 16,13)

Končno, zakaj je treba Sveto pismo brati povsem drugače kot ostale knjige, tudi religiozne? Sveto pismo je Božja Beseda, ki je ne »beremo«, ampak jo poslušamo in jo jemo. Kajti Božja Beseda je Jezus sam, on pa je kruh življenja, ki je prišel iz nebes. (Jn 6,48-50) »Kakšna je korist o kruhu samo mnogo vedeti, ne pa kruha tudi okušati?« (Bonaventura) Poglejmo izkustvo apostola Janeza, ki je zapisal: »Stopil sem k angelu in mu rekel, naj mi dá knjižico (svitek). In rekel mi je: 'Vzemi jo in pojej! V trebuhu te bo grenila, toda v ustih bo sladka kot med.' Tedaj sem vzel iz angelove roke knjižico in jo pojedel; v mojih ustih je bila sladka kot med. A ko sem jo pojedel, me je v trebuhu zagrenilo.« (Raz 10,9-10)

Angel je rekel: »Tukaj je knjiga, jej jo, jej knjigo!« In Janez je to storil. In to zares, ne le v domišljiji. On je knjigo celó pojedel, ni je samo bral ali pa poslušal. Knjiga, ki jo je pojedel, predstavlja Sveto pismo, Božjo Besedo. On jo je presnavljal. Božja Beseda je edina knjiga, ki je prikladna za hranje-

nje. Tako kot daje hrana telesu moč, zdravje in življenje, daje Božja Beseda človeku duhovno moč, zdravje in večno življenje. Nekako tako, kot bi sedel za mizo, dal na krožnik Sveto pismo, vzel vilice, nož in žlico ter začel jesti svoj obrok hrane. Janez ni edini s takšnim izkustvom. Okoli 600 let pred njim je to doživel tudi prerok Ezekiel: »Poslušaj, kar ti govorim! Ne bodi uporen kakor ta uporna hiša! Odpri usta in jej, kar ti dajem! Videl sem: glej, roka se je iztegnila k meni in glej, v njej je bil knjižni zvitek ... 'Pojej ta zvitek. Napolni si notranjost s tem zvikom.' Odprl sem usta in dal mi je jesti ta zvitek. Použil sem ga in v ustih mi je bil sladek kakor med.« (Ezk 2,8-9; 3,1-3) Podobno izkustvo je imel tudi prerok Jeremija: »Če so prišle tvoje besede, sem jih požiral, tvoja beseda mi je bila v radost in veselje srca ...« (Jer 15,16)

Janez na otoku Patmosu, Ezekiel v Babilonu, Jeremija pa v Jeruzalemu, vsak na svoj način. Prav tako smo tudi mi povabljeni k Božji mizi, da jemo Božjo Besedo. Grški izvirnik

celó pravi, naj Janez knjigo pogoltne in jo duhovno prebavi. Vsak resnični Božji otrok pozna neizogibnost te zahteve. Božja Beseda je sladka, ker razkriva lepoto Božjega načrta odrešenja, grenka pa je zato, ker zahteva spremembo, kar pomeni umreti sebi in grehu, kar pa je težka odločitev in ni vsak pripravljen plačati tako velike cene. Paziti moramo na besede, ki jih je rekel Mahatma Gandhi: »Vaš Kristus mi je všeč, niste pa mi všeč vi, kristjani, ker niste podobni Kristusu!«

»Najboljši način, da preverimo pravilnost nekega nauka ni »kaj je novega«, ampak »kaj je starega«? (Dr. George Wood) Stara Cerkev je poznala bogastvo in moč Božje Besede, zato so jo z užitkom »jedli« in bili duhovno zdravi, zmagoviti in uporabni. To je začetek vsakega osebnega prebujenja in prebujenja nasploh. Zato začnimo gojiti do Svetega pisma nov odnos in ga drugače berimo (poslušajmo in jejmo) in se odzovimo njegovemu povabilu. »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.« (Mt 24,35)

Lea Brkič
 evangelijska
 pastoralna delavka,
 animatorka in
 moderatorka na
 področju družbenih
 dejavnosti
 Evangelijske cerkve
 v Novem mestu

»Gardaland« po naše

*Domačija Marinčič, Škernjavec, 31.
maj 2014*

Kam peljati otroke na izlet? To je vprašanje, s katerim se vsako leto ukvarjajo šole, vrtci in tudi veroučne skupine. V množici privlačnih izletniških točk tako v Sloveniji kot v tujini se je včasih težko odločiti in izbrati najboljše. Tudi v cerkvi Dobrega pastirja v Novem mestu smo se odločili, da naše veroukarje letos nagradimo z izletom. Za izbiro lokacije nismo pot-

rebovali debelih katalogov agencij, ampak nam je bilo dovolj povabilo družine, ki živi čisto na koncu majhne vasice v Beli krajini in se ukvarja s kozjerejo. Zakaj smo se odločili za takšen izlet? Predvsem iz naslednjih razlogov: otroci naj preživijo dan v naravi in opazujejo Božje stvarstvo ter spoznajo delo, ki ga je potrebno opraviti, da imamo lahko na mizi mleko, sir, skuto, kruh in še kaj.

Sobota, 31. maja, je bil dan, ko so vse tri veroučne skupine skupaj z veroučiteljicami in nekaterimi starši preživele na poseben način. Umaknili smo se iz sveta betona, asfalta in zaprtih blo-

kovskih naselij v svet gozda, polja in hleva. Tu je bilo možno marsikaj videti, slišati in preizkusiti. Razmišljanje o dobrem pastirju iz 23. psalma je potekalo, namesto v veroučnih učilnicah, kar na travniku. Namesto radiu ali slušalkam v ušesih smo lahko prisluhnili pravim profesionalnim pevcem – pticam, tudi kukavici. Najmlajša skupina je našla skrbno spleteno ptičje gnezdo. Tik pred hlevom so mravlje ustvarjale svoj dom. Neverjetno zanimiva scena, ki so jo otroci pozorno opazovali. Pravi užitek je bilo nabiranje gozdnih jagod, skritih v travi, čep rav se je bilo potrebno za vsako jagodo pripogniti. Nepozabno je bilo srečanje s kozami. Imeli smo možnost, da jih hranimo, božamo in celo stopimo v njihov hlev. Še več: dobili smo dovoljenje, da jih tudi molzemo. Ker nihče od nas tega še ni počel, smo dobili navodila od gospodinje, ki nam je tudi pokazala, kako se to delo opravlja. Otroci so z navdušenjem sprejeli tudi ta izziv in se močno razveselili, ko so prvi curki kozjega mleka izpod njihov rok pritekli v posodo. Gospodar se je odločil, da nas s svojim traktor-

jem in prikolico popelje po vaški poti. Tik pred koncem pa smo imeli še malico, a tokrat drugačno; gospodinja nam je ponudila izdelke iz kozjega mleka: sir, skuto in jogurt. Skoraj vsi smo preizkusili vsaj enega od teh izdelkov. Zagotovo pa smo prav vsi jedli palačinke, ki so bile ravno tako pripravljene iz kozjega mleka.

Ko smo opazovali naše veroukarje, smo bili zelo presenečeni. Nihče ni bil slabe volje, nihče se ni dolgočasil in nikomur ni manjkal računalnik. Tudi pizze nihče ni pogrešal. Zato se postavlja vprašanje: kdo je kriv, da otroke ni mogoče več zadovoljiti z ničemer? Otroci ali morda starši?

Kako otrokom najlažje razložiti Božjo veličino v ustvarjanju sveta? Popeljimo jih v gozd, na travnik, na njivo, usmerimo njihov pogled v nebo. Povabimo jih za nekaj trenutkov v čisto tišino. Slišali bodo ptice, ki prepevajo, čebele, ki nabirajo med in veter, ki ziba veje dreves.

Kako otroke naučiti, da spoštujejo hrano? Popeljimo jih tja, kjer hrana nastaja. Videli in slišali bodo, koliko dela je potrebno vložiti za skodelico mleka in košček kruha. Razložimo jim, da je poleg človeškega dela potreben še Božji blagoslov, da posajeno zraste in obrodi.

Kako otroke prepričati, da ni vrtiljak nekaj, kar zagotovo morajo preizkusiti? Ponudimo jim najprej vožnjo s preprostim traktorjem, povabimo jih na tek po gozdnih poteh in spodbudimo jih za iskanje čudovitih plodov v naravi. Preden otroku privoščimo najboljšo igračo, najboljši mobitel in najsodobnejši i-pad, ga naučimo opazovati naravo, ki jo je Bog ustvaril v neverjetnih barvah in oblikah, pa mu pri tem nihče ni bil svetovalec. Kakšne čudovite izdelke lahko ustvarijo naši otroci iz sestavin, ki jih najdejo v gozdu ali na travniku, pa pri tem ne potrebujejo računalniških programov.

Vse to smo doživeli na našem izletu. Ni nam bilo potrebno prepričevati otrok, naj se vendar ozrejo naokrog in

gledajo, kaj raste v gozdu, kaj je v hlevu, kaj je zasajeno na njivi. Komaj so čakali, da brezskrbno stečejo po gozdni poti, se skrijejo za kakšen grmiček in zlezejo na traktorsko prikolico. Iz hleva, kjer domujejo koze, pa jih tako ali tako ni bilo mogoče zvabiti niti k malici, kajti molzenje in božanje koz je bilo nekaj zares posebnega. Veliko lažje so dojeli tudi zgodbo o Jezusu, dobrem pastirju, in z veseljem prepevali pesmico, ki govori o tem. Naši otroci bodo prav gotovo še kam drugam šli na izlet. Vendar se jih je nekaj že v soboto odločilo, da bi del svojih poletnih počitnic preživali na tej kmetiji. To možnost jim je namreč gospodinja tudi ponudila.

Naš izlet je hitro minil. Domov smo se vračali osveženi s ponovnim spoznanjem, kako velik je Bog. Nihče mu ni enak in nihče se ne more primerjati z njegovo veličino. To ni fraza ali nekaj, kar bi nekje prebrali. To smo znova doživeli, ko smo se tega dne približali njegovemu stvarstvu.

To je bil naš »Gardaland«.

Slika 1: Namesto vožnje z vlakom smrti smo imeli vožnjo s traktorjem veselja!

Slika 2:
V »učilnici A« so se veroukarji naučili molzti. Ob tem so se spletla ganljiva prijateljstva.

»USTVARJENI SMO ZA BOLEČINO.
SOLZE SO SRCU TO, KAR JE VODA RIBAM.«

GUSTAVE FLAUBERT

.....

»BOLEČINA JE KAKOR GRENAK MANDELJ, KI GA ODVRŽETE NA ROB
CESTE. ČEZ DESET LET BOSTE NA TEJ CESTI NAŠLI CVETOČ
MANDLJEVEC.«

MICHELE GIOVANNELLI

.....

»BOLEČINA NE SPOŠTUJE LETNIH ČASOV IN UR POČITKA,
IZ NOČI NAREDI DAN IN IZ POLDNEVA NOČ.«

WILLIAM SHAKESPEARE

.....

»NOBENA VEZ NE ZDRUŽUJE DVEH ČLOVEŠKIH SRC TAKO MOČNO
KOT DRUŽBA V BOLEČINI.«

ROBERT SOUTHEY

.....

»TAKO HVALEŽEN SEM, DA NIKOLI NIMAM SLABEGA DNEVA.«

JOHN ROBERT MCFARLAND

.....

»RESNIČNE BOLEČINE PREZIRAJO UTEHO BESED.«

ALESSANDRO MANZONI

.....

»OBSTAJAJO SREDSTVA, DA SE BOJUJEMO PROTI ŽALITVAM,
NE PA PROTI USMILJENJU.«

ERICH MARIA

.....

»TISTI, KI NAJBOLJ JADIKUJEJO, NAJMANJ TRPE.«

TACIT

Letnik 30, številka 5-6/2014

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

